

по-надалече, смѣяха се и викаха още по-весело и громко.

Артилеристътъ, блѣденъ като платно, гледаше неподвиженъ на дѣцата.

Матроситѣ спуснаха една лодка,, хвърлиха се и гребейки съ лопатитѣ, понесоха се, съ всички сили, къмъ момчетата, но тѣ бѣха още далече отъ тѣхъ, когато акулата бѣше не по-далече отъ 20 крачки.

Момчетата отъ първо не чуваха това, което имъ викаха, и не виждаха акулата: но послѣ единъ отъ тѣхъ се обърна и ние всички чухме единъ пронизителенъ викъ, и момчетата за плуваха по разни страни.

Този викъ като че ли разбуди артилериста. Той скочи отъ мѣстото си и се затече къмъ топа. Той извърна устата на топа, насочи го, прицѣли се и взе ударника въ ржка.

Ние всички, които бѣхме на кораба, замрѣхме отъ страхъ и чакахме, какво ще стане.

Раздаде се гърмежъ и ние видѣхме, че артилеристътъ се струпали до топа и закри лицето си съ ржка. Какво стана съ акулата и съ дѣцата, ние не видѣхме, защото за минута димъ застла очитѣ ни.

Но когато димътъ се разпрѣсна надъ водата, отъ всички страни се слушаше отначало тихъ ропотъ, послѣ ропотътъ стана по-силенъ и накрай отъ всички страни се раздаде силенъ, послѣ радостенъ викъ.

Стариятъ артилеристъ откри лицето си, подигна се и погледна на морето:

По вълнитѣ се люшкаше жълтиятъ коремъ на мъртвата акула. Въ нѣколко минути лодката доплува до момчетата и ги върна въ кораба.